

Arrest

nr. 93 534 van 13 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 25
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 maart 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 26 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot het arrest nr. 87 136 van 7 september 2012, waarbij hem eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.3. Op 25 mei 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6^e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven. Inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken .

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan een actueel belang. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker een beroep bij de Raad heeft ingesteld tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing *“waardoor de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten geschorst werd”*.

2.2. Het is niet omdat de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk geschorst is op grond van artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat verzoeker om die reden geen belang meer zou hebben bij de nietigverklaring ervan.

De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“SCHENDING ART. 7 VREEMDELINGENWET SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR MACHTSOVERSCHRIJDING SCHENDING VAN ART 39/2 Vreemdelingenwet”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed:

Op 26 april 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6^e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijke te verwerven, inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

(zie stuk 1).

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer gebleken is dat verzoeker afkomstig is van Dagestan, waar de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van de persoon van verzoeker en zovelen van haar volksgenoten, die onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. i

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zijn voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

er is een beslissing CGVS dd. 26.04.2012 doch de mogelijkheid bestond om nog beroep aan te tekenen, en het is ook dit dat verzoeker gedaan heeft, met name hoger beroep aangetekend bij uw zetel.

Deze procedure is tot op heden hangende en het beroep werkt opschortend, zodat deze de huidige beslissing opheft in die zin dat zij stelt dat er sprake zou zijn van een beslissing waarbij de asiestatus en subsidiaire bescherming wordt geweigerd en verzoeker zodoende zonder de nodige documenten in België zou verblijven.

In de bestreden beslissing wordt in gene mate rekening gehouden met deze f beroepsmogelijkheid enerzijds en het feit dat het beroep opschortend werkt anderzijds.

Gezien de hier bestreden beslissing gebaseerd is op het feit dat verzoeker hier zonder de vereiste documenten zou verblijven, is deze beslissing achterhaald door de feiten, en meer specifiek het hoger beroep dat werd aangetekend tegen de beslissing CGVS en dat opschortend werkt.

verzoeker kampt met een ernstig medische problematiek en hij zal hiervoor nog een verzoek tot medische regularisatie indienen.

In casu mocht verzoeker en haar gezin er rechtmatig op vertrouwen dat er geen BGV ging betekend worden minstens totdat er definitief uitspraak zou zijn door uw zetel over de ingediende asielaanvraag. Het is pas na dit ogenblik dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten kon betekend worden en het is pas tegen dit ogenblik dat verzoekster en haar gezin klaar moesten zijn met alle documenten om hun verzoek tot medische regularisatie te staven.

Er kan geenszins aanvaard worden dat door de vroegtijdige betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker en haar gezin hun mogelijkheden om een verzoek art. 9 TER VW in te dienen ten zeerste beperkt zouden worden en dit door het feit dat hij reeds voorafgaand aan een definitieve beslissing van uw zetel over de asielaanvraag het land moeten verlaten.

betrokkene heeft misschien geen bestaansmiddelen, doch zijn broer en zijn gezin wonen ook in België en deze hebben wel bestaansmiddelen en kunnen verzoeker en zijn dochter ondersteunen tijdens hun verblijf in België totdat er mogelijkheid zal zijn voor verzoeker om op een wettelijke manier inkomsten te bekomen.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verwerende partij overschrijdt duidelijk haar macht door reeds tijdens de lopende beroepstermijn tegen een beslissing CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, en op deze manier het principe dat het beroep tegen een beslissing CGVS opschortend werkt, volledig uit te hollen, temeer er nog geen duidelijkheid is of er sprake is van medische overmacht al dan niet.

Dat op die manier er nog geen enkele zinnige inhoud kan gegeven worden aan het principe dat het beroep opschortend werkt, aangezien er toch een bevel wordt gegeven door verwerende partij nog voor de beroepstermijn is verstreken.

Dat anders redeneren zou inhouden dat er door verwerende partij zomaar BGV's worden afgeleverd die toch niet worden uitgevoerd gezien de mogelijkheid tot beroep en het daaropvolgend effectief aantekenen van beroep tegen de beslissing CGVS.

Dat het verzoeker voorkomt dat verwerende partij door zo te handelen verzoeker tracht voor voldongen feiten te plaatsen in die zin dat hij reeds het land dient te verlaten zelfs nog voordat er een definitieve beslissing is mbt. zijn asielaanvraag door arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat ook door het vroegtijdig betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitholt, in die zin dat er gewoon geen rekening meer wordt gehouden met de mogelijkheid om beroep aan te tekenen bij uw zetel.

Dat de annulatiebevoegdheid van uw zetel verwordt tot een bijkomstigheid, aangezien er al voorafgaand een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, dewelke volgens zijn bewoordingen reeds de plicht inhoudt om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen, zonder dat hierbij rekening wordt gehouden in de motivering met een naderhand aangetekend hoger beroep.

Dat motivering niet correct is in die zin dat geen sprake kan zijn van enige absolute plicht om het land te verlaten, meer specifiek wanneer er hoger beroep wordt aangetekend bij de RW tegen de beslissing CGVS, dewelke opschortend werkt.

Dat de beslissing in haar bewoordingen niet enkel niet correct is, hij is ook totaal misleidend.”

3.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat immers na uiteen te zetten op welke wijze voormelde wetsbepaling geschonden werd door de bestreden beslissing.

Voor zover verzoeker de schending opwerpt van de “*algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” dient de Raad op te merken dat er meerdere dergelijke beginselen zijn en dat het verzoeker toekomt om te specificeren dewelke hij beoogt. Gelet op zijn betoog “*In casu mocht verzoeker en haar gezin er rechtmatig op vertrouwen dat er geen BGV ging betekend worden minstens totdat er definitief uitspraak zou zijn door uw zetel over de ingediende asielaanvraag*” gaat de Raad ervan uit dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van het vertrouwensbeginsel. Het komt de Raad niet toe andere beginselen van behoorlijk bestuur te gaan afleiden uit verzoekers betoog.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

3.4. De bestreden beslissing vindt haar grondslag in artikel 52/3, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11 of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

3.5. Gelet op de in punt 3.4. vermelde bepalingen dient de verwerende partij in de bestreden beslissing enkel te motiveren aangaande de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en aangaande de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, wat in casu geschied is op een concrete wijze, rekening houdend met de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Voor zover verzoeker de verwachting koestert dat de bestreden beslissing motiveert aangaande de situatie in Dagestan, dient de Raad op te merken dat deze verwachting geen steun vindt in de in punt 3.4. vermelde bepalingen. Waar verzoeker opwerpt dat in de bestreden beslissing geen rekening gehouden wordt met de mogelijkheid om bij de Raad beroep aan te tekenen tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing en dat het beroep opschortend werkt, volstaat het te verwijzen naar artikel 39/70 van de

Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd. Het gegeven dat een opschortend beroep wordt ingesteld bij de Raad houdt niet in dat hiermee afbreuk wordt gedaan aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekers asielaanvraag werd afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat verzoeker niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong. Verzoeker poneert dat hij kan rekenen op de bestaansmiddelen van zijn broer die in België woont. Dit wordt niet aangetoond en is derhalve niet meer dan een bloot betoog dat geen afbreuk kan doen aan voormelde vaststelling. De Raad neemt verder akte van verzoekers aankondiging dat hij voor een ernstige medische problematiek waarmee hij kampt nog een verzoek tot medische regularisatie zal indienen. Dergelijke aankondiging toont geen onwettigheid aan van de bestreden beslissing. Waar verzoeker opwerpt dat hij er rechtmatig op mocht vertrouwen dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten ging worden betekend totdat er een uitspraak komt van de Raad aangaande het beroep dat ingediend werd tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing, dient de Raad te herhalen dat de in punt 3.4. bedoelde reglementering geen steun biedt voor een dergelijke verwachting. Aangaande verzoekers betoog inzake de beperking van zijn mogelijkheid om een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in te dienen, dient de Raad op te merken dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert dat een dergelijke aanvraag wordt ingediend. Alleszins kan niet van verwerende partij verwacht worden dat zij wacht met het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten totdat een vreemdeling zich "klaar" voelt om een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in te dienen. Uit verzoekers betoog blijkt voorts dat hij het onzinnig acht om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken in geval van een opschortend beroep. Dit komt neer op wetskritiek waar de Raad geen uitspraak over doet.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.6. In een tweede middel werpt verzoeker op, "SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL".

Verzoeker betoogt als volgt:

"In Dagestan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang, dat de situatie in Dagestan plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verskillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Dagestan.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Dagestan het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Dagestan, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zonder zich te bekommeren over de gevolgen van de beslissing voor verzoeker zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat wordt verwezen naar het niet zelf hebben van voldoende bestaansmiddelen, zonder rekening te houden met, en te motiveren omtrent alle overige relevante elementen, zo ondermeer de situatie in het geboorteland van verzoeker.

*Dat het niet kan dat "arme" mensen een bevel om het grondgebied betekend krijgen op basis van de motivering dat zij arm zijn, en "rijke" mensen geen dergelijk bevel zouden betekend krijgen.
Dat zowel "arme" als "rijke" mensen in de eerste plaats mensen zijn die niet op basis van armoede/rijkdom al dan niet een bevel om het grondgebied kunnen betekend worden."*

3.7. Waar verzoeker een uiteenzetting houdt over Dagestan dient de Raad op te merken dat hij een simpele verwijzing in de bestreden beslissing naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing niet kan aangrijpen om kritiek te uiten op deze laatste beslissing. Dergelijk betoog kan aan bod komen tijdens het beroep bij de Raad tegen deze beslissing doch dit is niet dienstig in het kader van onderhavige betwisting. Verzoeker vindt voorts dat de bestreden beslissing diende te motiveren aangaande "*alle overige elementen, zo onder meer de situatie in het geboorteland van verzoeker*". De Raad ziet echter niet in waarom er dient te worden gemotiveerd over de situatie in het geboorteland van verzoeker, gelet op de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Verder komt het verzoeker toe de "*overige relevante elementen*" te specificeren waarmee volgens hem geen rekening gehouden werd, quon non in casu. Ten slotte ziet de Raad de relevantie niet in van verzoekers filosofisch betoog inzake arme en rijke mensen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.8. In een derde middel werpt verzoeker op, "*SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL*".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen uit Dagestan, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Dagestan diende beoordeeld te worden vooraf-gaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Het schendt ten zeerste art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de beroepsmogelijkheid tegen de beslissing CGVS (die niet onfeilbaar is) en verder ook het na het vroegtijdig betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten, effectief aantekenen van hoger beroep.

Het schendt de regels der fair play om nog voor er definitieve beslissing is tussengekomen inzake het beroep tegen de negatieve beslissing CGVS, of nog, voor het verstrijken van de beroepstermijn tegen de beslissing CGVS, nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoeker dreigt thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen in graad van hoger beroep, en ondanks de opschortende werking van het hoger beroep, blijktens de bewoordingen van de bestreden beslissing, reeds uit het land gezet te worden.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden mbt. een definitieve uitspraak tot legaal verblijf door uw zetel, zoniet dan alleszins totdat de beroepstermijn vertreken is, aangezien verzoeker uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken."

3.9. De Raad ziet niet in waarom de situatie in Dagestan moet bekeken worden, gelet op de in punt 1.2. bedoelde beslissing en het beroep in volle rechtsmacht dat hiertegen openstaat bij de Raad en dat verzoeker aangewend heeft. Indien de Raad in beroep de in punt 1.2. bedoelde beslissing hervormt of vernietigt, verdwijnt de grondslag voor de bestreden beslissing aangezien verzoeker dan ofwel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning ofwel terugvalt op een openstaande asielaanvraag en kan ze, ook al blijft ze bestaan totdat de verwerende partij haar intrekt, niet meer uitgevoerd worden. Gelet op het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad van 7 september 2012 wordt de bestreden beslissing uitvoerbaar. De Raad ziet niet in hoe verzoeker onvrijwillig het land kan worden uitgezet in geval van een opschortend beroep bij de Raad. Alleszins blijkt ter terechtzitting niet dat verzoeker verwijderd werd van het grondgebied alvorens het beroep bij de Raad tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing zijn beslag heeft gehad. Voor het overige kan verwezen worden naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Het derde middel is ongegrond.

3.10. In een vierde middel werpt verzoeker op: “SCHENDING ART 3 *in*uncto 13 EVRM SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor ver -zoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

*Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM *in*uncto art. 13 EVRM.*

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoeker en haar echtgenoot.”

3.11. De Raad ziet niet in waarop verzoekers verwachting gebaseerd is dat de verwerende partij de situatie in Dagestan dient te onderzoeken, gelet op de in punt 1.2. bedoelde beslissing en het beroep bij de Raad in volle rechtsmacht. De bestreden beslissing werd getroffen na uitspraak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de subsidiaire bescherming waarin zowel artikel 48/4, §2, a), b) en c) aan bod kwam en zal geen uitvoering kennen in geval van een mogelijk andersluidend arrest van de Raad in beroep, quod non in casu. De Raad ziet ook niet in waarom er een onderzoek dient te worden gedaan naar de medische toestand van verzoeker indien er nog geen aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA